

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **B. N. E. Y.**, narozený dne X
státní příslušností X
t.č. v X
zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem
se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2023, č.j. OAM-241/LE-LE05-LE05-NV-2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2023, č.j. OAM-241/LE-LE05-LE05-NV-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl tak, že ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se vstup na území ČR nepovoluje, a ve smyslu § 73 odst. 4 zákona o azylu je doba, na niž se nepovoluje vstup, stanovena do 6. 7. 2023.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Vytkl žalovanému, že se správně nevypořádal s jeho argumentací uplatněnou v řízení před správními orgány. Tvrdil, že neměl povědomost o tom, že jeho cestovní doklad není pravý. Za nesprávný označil též závěr žalovaného, že požádal o mezinárodní ochranu z ekonomických důvodů, když skutečným důvodem jsou vážné rodinné problémy, které žalobce ohrožují na životě a zdraví.
3. Dále žalobce uvedl, že podal žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, která má odkladný účinek, protože lze rozumně předpokládat, že soudní řízení včetně případného řízení před Nejvyšším správním soudem bude trvat nejméně osm měsíců, což činí jeho zajištění nedůvodným a nadbytečným. Nato shrnul některá svá procesní práva a zdůraznil, že se těchto práv nemíní vzdát.
4. Žalobce má dále za to, že by mu měl být umožněn pobyt ve středisku s volným pohybem s ohledem na předpoklad delší doby trvání azylového řízení včetně řízení o kasační stížnosti. Je přitom schopen plnit veškeré povinnosti a strpět omezení spojená s volným režimem za uplatnění zvláštních opatření.
5. Napadené rozhodnutí je rovněž podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění. Protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil, není podle jeho názoru důvodem pro vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území České republiky, neboť není důvodné se domnívat, že žalobce představoval nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že tuto podal nikoli s cílem obejít zákaz vstupu na území České republiky, nýbrž proto, že mu v zemi původu hrozí v případě návratu nebezpečí ze strany soukromých osob, které jej ohrožují na životě, přičemž mu orgány státní moci s ohledem na náboženské a kulturní zvyklosti v Alžírsku nejsou schopny zajistit účinnou ochranu.
6. Napadené rozhodnutí rovněž představuje podle žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný rozhodl ve věci také tendenčně v neprospěch žalobce a nezval v úvahu jeho dosavadní bezúhonnost. Úvahy žalovaného v tom směru, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není podle žalobce opřena o důkazy a jedná se o úvahu ryze spekulativní.
7. Žalobce rovněž vyjádřil pochybnosti o tom, zda mu byly předány veškeré písemnosti ve věci azylu a zde je správní spis kompletní.
8. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou, trval na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Odkázal přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah vedeného správního spisu s tím, že z obsahu zaslaných podkladů a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný aplikoval ust. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu oprávněně.
10. Žalovaný má za prokázané, že by žalobce mohl v případě povolení vstupu na území České republiky představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, když se pokusil o vstup vědomě s padělaným dokladem bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. O totéž se žalobce pokusil již v minulosti. Rovněž žalovaný poukázal na záměr žalobce pokračovat v cestě do Portugalska za účelem výkonu práce, čímž by ovšem v rozporu se zákonem opustil Českou republiku a vstoupil neoprávněně na území jiného členského státu Evropské unie, když nedisponuje žádným oprávněním ke vstupu na území Portugalska. Podanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany považuje žalobce za účelovou, kdy se žalobce snaží jen obejít zákonné podmínky pro vstup a pobyt na území České republiky. Podle žalovaného proto nelze očekávat náhlou změnu v chování žalobce v tom směru, že by nyní respektoval mírnější opatření spočívající ve zvláštním opatření podle § 47 zákona o azylu, protože za daných okolností by uplatnění zvláštního opatření nebylo účinné.
11. Žalovaný má za to, že se s veškerými argumenty žalobce v napadeném rozhodnutí vypořádal, a doplnil, že žalobce v řízení nijak neupozorňoval na vážné rodinné problémy, které by jej ohrožovaly na životě a zdraví. Opačné tvrzení, že na tyto problémy od počátku upozorňoval, je přitom zcela v rozporu s obsahem spisu, když ani při poskytování údajů k žádosti ani při pohovoru na takové problémy neupozorňoval, když uváděl, že vycestoval ze země původu kvůli práci v Portugalsku. Na rodinné problémy začal obecně poukazovat až v podané žalobě.
12. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Duplika žalobce

13. V duplice ze dne 3. 5. 2023 žalobce doplnil, že přehodnotil svůj původní záměr vstupu na území Portugalska s tím, že nyní je v jeho zájmu, aby si sám urychleně obstaral platný cestovní doklad a aby z území Evropské unie vycestoval. Zopakoval, že s ohledem na dobu, po kterou je obvykle vedeno azylové řízení, nelze rozumně předpokládat v dohledné době vydání pravomocného rozhodnutí, a proto jej nelze zadržovat na letišti. Samotný vstup na území České republiky bez platného dokladu a bez oprávnění k pobytu sám o sobě neznamená nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, když žalobce se nedopustil trestné činnosti ani opakovaného přestupkového jednání.

V. Obsah správního spisu

14. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným ohledně napadeného rozhodnutí vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
15. Dne 8. 3. 2023 byl žalobce na mezinárodním letišti Praha Ruzyně při příletu linkou X z Muscatu, kdy se dožadoval odbavení na území České republiky, kontrolován policisty ICP Praha Ruzyně, kdy tento ke kontrole předložil cestovní pas vydaný Alžírskou demokratickou a lidovou republikou č. X na jméno X, nar. X, a povolením k pobytu (PRT) č. X na jméno X, nar. X, u které vzniklo podezření, že jde o kompletní padělek. Specialisty ICP Praha Ruzyně na vyhodnocování cestovních dokladů bylo vypracováni

odborné vyjádření, ze kterého se podává, že žalobce předložený cestovní pas je pravý a žalobce je jeho oprávněným držitelem, avšak jím předložené povolení k pobytu vydané Portugalskou republikou je kompletní padělek.

16. Žalobce dne 8. 3. 2023 v 21.40 hodin v tranzitním prostoru Terminálu 1 na letišti Praha Ruzyně požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce byl téhož dne v 23.30 hodin předán do Přijímacího střediska.
17. Z cestovního pasu žalobce, který by shledán pravým, se podává, že v tomto není vyznačeno žádné vízum či jiný druh oprávnění, který by opravňoval žalobce k vstupu a pobytu na území České republiky.
18. Z poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 3. 2023, se podává, žalobce sdělil, že pochází z Alžírsko, mluví arabsky, nemá žádné politické přesvědčení, hlásí se k X, je svobodný, popsal, že dne 26. 2.2023 odletěl z Alžírsko do Muscatu v Ománu, kde zůstal asi 10 dní s tím, že následně odletěl z Muscatu do Prahy, odkud chtěl pokračovat do Portugalska za práci, kterou mu zařídil strýc stejně jako padělaný doklad, se kterým přiletěl, a po zadržení policií požádal o azyl. Tu odůvodnil rodinnými problémy v Alžírsku, kdy jeho otec jej neuznává jako legitimního syna, protože matka žalobce je jeho druhá manželka. Žalobce s matkou proto bydleli sami a nebyli na tom moc dobře. Po dvou letech bydlení s otce, bydlela matka žalobce u svého bratra a strýce žalobce. Žalobce musel chodit do práce, aby se uživil. Potom strýc žalobci domluvil práci v Evropě a on odjel, aby pracoval v Portugalsku u nějakého zemědělce, aby mohl pomáhat matce a aby se měl lépe.
19. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 3. 2023 za přítomnosti tlumočnice jazyka arabského, jejímuž překladu žalobce podle svého prohlášení rozuměl, žalobce sdělil, že v Alžírsku nikdy žádné problémy neměl, o tom, že předložený doklad je padělaný, nevěděl, z Alžírsko odjel jen kvůli práci v Portugalsku a jiný důvod neměl. Dále uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá, aby mohl jet dál do Portugalska, kde má domluvenou práci, a zopakoval, že žádný jiný důvod nemá. K přímému dotaz žalovaného uvedl, že se v Alžírsku nemá čeho bát. Zopakoval, že chce pracovat v Portugalsku, aby mohl pomáhat své matce, a jiný důvod nemá.
20. Součástí spisového materiálu je též rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2023, č.j. OAM-241/LE-LE05-LE05-2023, kterým bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 8. 3. 2023 rozhodnuto tak, že se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 73 odst. 7 zákona o azylu, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

23. Dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *Ministerstvo rozhodne do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek,*
24. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu *Ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 120 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*
25. Žalobce zpochybňoval, že by vůbec byly dány podmínky pro nepovolení vstupu žalobce na území, rozhodnutí považoval za nedostatečně odůvodněné. S těmito námitkami ovšem nelze souhlasit.
26. Povahou řízení o povolení vstupu na území České republiky dle § 73 zákona o azylu se zabýval Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudcích ze dne 31. 8. 2011, č.j. 1 As 16/2011-98 nebo ze dne 20. 8. 2015, č.j. 1 Azs 123/2015-47. V těchto rozsudcích dospěl k závěru, že v případě řízení o povolení vstupu na území ČR se jedná o samostatné řízení, probíhající nezávisle jak na řízení o mezinárodní ochraně, tak na případném řízení o správním vyhoštění. Řízení o povolení vstupu na území pak vede ministerstvo, na rozdíl od řízení o správním vyhoštění, které probíhá před policií ČR. Jedná se o řízení vedené podle správního řádu, v rámci něhož musí být naplněny veškeré procesní záruky, se kterými správní řád počítá. Přestože je rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR dle § 73 odst. 5 zákona o azylu prvním úkonem v řízení, nezbavuje to správní orgán povinnosti úplného a spolehlivého zjištění skutkového stavu věci dle § 3 správního řádu. Může být přitom využito podkladů vedených před jinými správními orgány, jak to předpokládá § 50 odst. 1 správního řádu.
27. Žalobci nebyl povolen vstup z důvodů uvedených v ust. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, a sice že je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Ze správního spisu je zřejmé, že daná skutková podstata byla v daném případě naplněna, když žalobce při pokusu vstoupit na území České republiky předložil kompletně padělaný doklad pocházející ze zcela jiného státu, než je žalobce, s tím, že hodlá dále cestovat do Portugalska za účelem práce. Umožněním vstupu na území České republiky, kdy žalobce nedisponuje žádným platným pobytovým titulem, by zcela nepochybně představovalo nebezpečí přinejmenším pro veřejný pořádek. Totéž platí i o záměru žalobce cestovat dále do Portugalska.
28. Nelze souhlasit s tím, že by žalovaný nepovolení vstupu odůvodnil pouze samotným pokusem o nelegální vstup žalobce na území České republiky, neboť žalovaný v rámci posuzování zohlednil i deklarovaný záměr vstoupit i na území Portugalska, což by bylo v rozporu se zákonem o azylu vzhledem k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovanému také nelze vytknout ani to, že posoudil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako účelové ve snaze obejít zákaz vstupu, neboť tuto žádost podal až v návaznosti na odepření vstupu na území České republiky, což výslovně potvrdil v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu.
29. Z výše uvedeného je patrné, že podmínky dle ust. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu byly v době vydání napadeného rozhodnutí naplněny, žalovaný jejich splnění dostatečně

a přezkoumatelně odůvodnil. Pozdější tvrzení žalobce uvedené v jeho duplice k vyjádření žalovaného, že již nehodlá vstoupit na území Portugalska a až je v jeho zájmu, aby vycestoval, již na to nemůže mít vliv, neboť soud dle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

30. Další námitky směřovaly proti neuložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
31. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *(zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*
32. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
33. Rozhodnutí o nepovolení vstupu na území je obdobou rozhodnutí o zajištění dle § 46a zákona o azylu, důvody pro tato opatření jsou totožné a v obou případech je třeba zkoumat možnost uložení zvláštního opatření. (srov. důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon o azylu a další související zákony).
34. Jak opakovaně judikuje Nejvyšší správní soud, podmínkou rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a nelze-li na základě individuálního posouzení daného případu účinně uplatnit mírnější donucovací opatření. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním o rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Žalovaný má tedy povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů vyjmenovaných v § 46 odst. 1 zákona o azylu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.
35. V napadeném rozhodnutí se žalovaný možností uložení zvláštních opatření zabýval, uvedl dostatečné věcné argumenty vycházející z individuální situace a z tvrzení žalobce, ze které nelze vskutku usuzovat na to, že by najednou začal respektovat příslušná imigrační pravidla platná na území členských států Evropské unie a upustil zejména od svého záměru pokračovat v cestě do Portugalska. Zároveň se žalobce prokázal padělaným dokladem, nedisponoval ani vízem, a o mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl padělaný doklad správním orgánem identifikován, i když mu nic nebránilo takovou žádost podat bezprostředně po svém příjezdu. Nelze tak souhlasit s tím, že by napadené rozhodnutí nezákonné, pokud žalovaný vyhodnotil, že se žalobce pokusil oklamat Policii ČR předložením pozměněného dokladu a neoprávněně vstoupit na území ČR, přičemž teprve po jeho odhalení účelově podal žádost o mezinárodní ochranu, když cílem jeho cesty byl Portugalsko. Za této situace se soud s hodnocením

žalovaného ztotožňuje, považuje jej za správné a přezkoumatelné, v jednání žalobce lze spatřovat nerespektování právního řádu, podání žádosti o mezinárodní ochranu vykazuje znaky účelovosti, což vyplývá z tvrzení samotného žalobce, neboť podání žádosti v České republice původně neměl v úmyslu a rozhodl se tak až po odhalení jeho pokusu o neoprávněný vstup, přičemž deklaroval svůj záměr pokračovat do Portugalska. Žalovaný správně vyhodnotil, že uložení zvláštního opatření by nebylo dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany, neboť je obava, že by neoprávněně vstoupil na území jiného státu.

36. Toto hodnocení žalovaný učinil pouze za účelem rozhodnutí o povolení či nepovolení vstupu na území, nijak tím nepředjímal, jak bude rozhodnuto o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která je předmětem samostatného správního řízení a kde dochází k samotnému vyhodnocení oprávněnosti podané žádosti.
37. Co se týče namítaného nepřiměřeného zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, k tomu lze uvést toliko, že žalobce v řízení před žalovaným neuplatnil žádnou skutečnost, ze které by bylo možné na takový nepřiměřený zásah usuzovat. V žalobě tuto námitku také uplatnil toliko obecně, a míře této obecnosti pak logicky odpovídá obecnost vypořádání se s touto námitkou, když soud v žalobě vskutku nezaznamenal žádný relevantní údaj k vypořádání z hlediska přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
38. Pokud pak jde o žalobcem předpokládanou dobu trvání řízení azylového řízení včetně jeho soudního přezkumu a z ní dovozované nadbytečnosti nepovolení vstupu, pak je třeba jej upozornit na to, že podle ust. § 32 odst. 6 zákona o azylu platí, že: *Je-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěn podle tohoto zákona nebo mu nebyl povolen vstup na území, je-li zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, nebo jde-li o žalobu proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b), krajský soud podanou žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany projedná a rozhodne věc přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. Je-li podána kasační stížnost, Nejvyšší správní soud projedná a rozhodne věc přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná kasační stížnost bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti.* Soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tak v případě žalobce lze očekávat v mnohem kratší době, protože nelze vyloučit jeho skončení ještě v době, na kterou mu nebyl vstup povolen. Proto ani námitku žalobce v tomto směru soud důvodnou neshledal.
39. Soud neshledal pochybení ani z hlediska stanovení délky doby, na kterou nebyl žalobci povolen vstup.
40. K době zajištění dle § 46a zákona o azylu, které dává rovněž možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě maximálně po dobu 120 dnů, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, kde uvedl, že „[z] jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil.“ Zmíněný rozsudek lze analogicky aplikovat i na posuzovaný případ.

41. Soud shledal, že odůvodnění žalovaného je podrobné a dostačující, neboť žalovaný odůvodnil dobu nepovolení vstupu žalobce na území předpokládanou délkou správního a případně navazujícího soudního řízení ohledně jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kdy vycházel ze zákonných lhůt, popsal jednotlivé etapy a opravné prostředky, nejedná se o pouhé neodůvodněné spekulace, jak se snaží nastínit žalobce. Zároveň uvedl, že pokud nebude žádost žalobce vyhodnocena jako nepřijatelná nebo zjevně nedůvodná, bude žalobce dle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu propuštěn nejpozději po uplynutí lhůty 4 týdnů.
42. Soud tak dospěl k závěru, že stanovení doby nepovolení vstupu v délce 120 dnů nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, je v souladu s pravidly logického usuzování, přičemž premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem, k překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití tak nedošlo.

VII. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 5. května 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce